

РЕШЕНИЕ

№ 1740

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20221100512396 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 11471 от 20.10.2022 г. по гр. д. № 32351/2022 г. на СРС, 40 с - в е отхвърлен предявения от „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 161, 61 лв., от които 146, 61лв. - регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и 15 лв. ликвидационни разноски за ПТП, настъпило на 22.07.2021г. при движение по АМ „Тракия“ в посока от гр. Бургас за гр. София, на разклона за гр. Карлово, с л. а. „Мерцедес S320CDI“, с рег. № СО *****, и преминаване през необозначена и небезопасна дупка на пътя, за което при ищеца е образувана щета № 44011512105274/2021 г. и ищецът е осъден за разноски.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, чрез представителя му, с доводи, че е постановено в противоречие с материалния и процесуален закон и събраните пред СРС доказателства. Съдът е приел за установени предпоставките за присъждане на обезщетението, а именно - сключен договор с ищеца по имуществено застраховане, настъпило ПТП, от което са претърпени вредите, за които е изплатено обезщетение на увреденото МПС, установени по делото от САТЕ. Съдът неоснователно приема, че има разминаване между мястото на настъпване на ПТП, описано в исковата молба и това, описано в показанията на свидетеля, който бил посочил друго място на настъпване на ПТП. Необоснован е извода, че по делото не е установено, че мястото на инцидента е част от републиканската пътна мрежа и се стопанисва и поддържа от ответника, за да отговаря за уврежданията. Счита, че неоснователно съдът е дал вяра на показанията на

свидетеля – водач на увреденото МПС, а не на подписаното от същият свидетел уведомление за щетата, което му е предявено в съдебно заседание на 13.10.2022 г., тъй като свидетелят носи наказателна отговорност за изявленията си. Предвид отдалечеността във времето между показанията и писменото изявление е възможно свидетелят да не си спомня в детайли обстоятелствата около мястото на настъпване на ПТП, тъй като първоначално е заявил, че не си спомня за инцидент през м. 07.2021 г. на АМ Тракия. Поради това изводът на съда, че ПТП се е състояло на мястото, посочено от свидетеля в показанията му, а не на това, посочена в уведомлението за щетата, подадена веднага след ПТП, е необоснован. Поддържа, че дори да се приеме, че ПТП не се състояло на пътя посочен в исковата молба, а на друг републикански път, този факт не води до неоснователност на иска, след като е установено от останалите доказателства, че деянието е извършено и то е причинило вреди, като е доказан и неговия конкретен механизъм – преминаване през необозначена дупка на платното, денят на настъпването му и причинените в резултат от него вреди. Неоснователен и извода, че не е установено, че участъкът от пътя е част от републиканската пътна мрежа, тъй като това обстоятелство е установено от общоизвестния списък на МС за пътищата, които влизат в тази мрежа и за поддръжката на които отговаря ответника. Излага доводи, че независимо дали ПТП е настъпило на АМ Тракия или непосредствено след излизане от нея, на Републикански път № 8 – между Мирково и Ихтиман, на пътен възел Мирково, пътят и в двата случая е републикански и ответникът отговаря за поддръжането му и следва да обезщети вредите от него. Моли да се отмени решението и да се уважи иска изцяло. Претендира разноски за двете инстанции, съгласно списък.

Въззиваемата страна - ответникът Агенция пътна инфраструктура, оспорва жалбата в писмен отговор. Поддържа, че решението е законосъобразно и обосновано, постановено при съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства. Излага доводи, че уведомлението за щетата е частен документ и съгласно чл. 180 ГПК има формална доказателствена сила само относно авторството на изявлението, направено в него. За самият факт на настъпване на ПТП е събрани гласни доказателства, които СРС основателно е съобразил. Счита, че правилно съдът е приел за недоказано настъпването на ПТП на описаното място и при твърдените от ищеца обстоятелства. Неоснователно в жалбата се поддържа, че е без значение на кой републикански път е настъпило ПТП, тъй като е установено, че е настъпило на такъв път и регресната претенция следва да се уважи. Моли да се остави жалбата без уважение, като се потвърди решението. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид доводите на страните и след преценка на доказателствата по реда на въззивната проверка, приема за установено следното:

В рамките на проверката си по чл. 269 ГПК, съдът следва да направи преценка на валидността и допустимостта на решението в обжалвана част. По законосъобразността му е обвързан с доводите изложени във въззивната жалба, като следи и без довод за нарушения на императивните материалноправни норми.

Въззивният състав приема, че оспореното решение е валидно и допустимо, постановено при обсъждане на събраните по делото доказателства в цялост и при изяснена фактическа обстановка. При постановяване на решението не са допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

По съществото на спора и във връзка с доводите на ответника във въззивната жалба, настоящият състав намира следното :

СРС е бил сезиран и се е произнесъл по иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ.

Обосновано СРС е приел, че съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 от КЗ, с плащане на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне срещу възложителя на работата на трето за спора лице. В случая регресното право срещу ответника (въззивник) АПИ се основава на чл. 49 от ЗЗД, регламентиращ отговорността на възложителя за вредите, причинени при или по повод изпълнението на възложена работа.

Уважаването на иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 49 ЗЗД е обусловено от доказване реализирането на няколко предпоставки, които следва да са налице кумулативно, а именно : наличие на валидно правоотношение по имуществена застраховка между пострадалия и застрахователя - ищец, настъпване на застрахователното събитие и заплащане на застрахователно обезщетение от застрахователя в полза на пострадалия. С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

На следващо място на доказване подлежат и предпоставките на чл. 49 ЗЗД: противоправно поведение на лица (изпълнители на работа) при или по повод изпълнението на възложена от ответника работа (без да се установява конкретното лице - изпълнител), настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение и вредите. Доказване на виновно поведение не е необходимо, понеже отговорността по чл. 49 ЗЗД е обективна.

В случая от приетите пред СРС писмени доказателства се установява, че между ищеца и Б.А.Ч. е сключен валиден договор за застраховка „Каско +“ на 28.07.2020 с покрити рискове „Клауза пълно каско“ за период на покритие - 28.07.2020 г. - 27.07.2021 г. Обект на застраховката е л. а. „Мерцедес S320 CDI“, с рег. № СО *****.

Не е спорно и се установява, че на 23.07.2021 г. до застрахователя е подадено уведомление от Б.Ч., в което е посочено, че на 22.07.2021 г., на АМ „Тракия“ при движение в посока Бургас - София, на разклона за гр. Карлово, имало дупка, която не могъл да избегне и ударил предна дясна гума на автомобила. По уведомлението е образувана щета при застрахователя № 44011512105274/2021 г., по която е изплатено обезщетение за причинените вреди в размер на 161, 61 лв., с ликвидационните разходи.

Ответникът не е оспорил размера на вредите по МПС, заплатени от застрахователя, съгласно платежно нареждане от 04.08.2021 г. на застрахования.

От този момент за ищеца възниква суброгационното право по чл. 410, ал. 1, т. 2 от КЗ при наличието на деликт с всичките кумулативно дадени елементи от фактическия му състав : деяние, вреда и причинна връзка с вредите. Както се посочи по - горе, отговорността на АПИ по чл. 49 ЗЗД е обективна.

Основният спорен въпрос е касаел мястото на настъпване на произшествието, като в отговора на исковата молба ответникът е поддържал главно, че не е съставен протокол за ПТП и че то е настъпило по вина на водача, застрахован при ищеца.

Действително, в случая не е съставен официален протокол от КАТ за процесното ПТП. Съдът намира, че не е налице нито една от хипотезите на чл. 125 ЗДвП, при които е предвидено посещаване на ПТП от органите на МВР, респективно съставянето на протокол за ПТП за удостоверяване както на настъпването му, така и на

настъпването на материални щети по застрахования автомобил, представляващи покрит застрахователен риск.

Липсата на протокол за ПТП, може да бъде преодоляна чрез доказване на производящите спорното право факти (чл. 154, ал. 1 ГПК) с всички допустими от закона доказателства, в това число - свидетелски показания. За страната е налице правна възможност, в рамките на спорното съдебно производство, да установи или обори факта на настъпване на ПТП, механизмът му и участниците в него с всички доказателствени средства.

За да отхвърли иска СРС е приел, че е налице противоречие между мястото, посочено в уведомлението пред застрахователя от лицето Б.Ч. и мястото посочено при разпита му като свидетел в съдебно заседание на 13.10.2022 г. пред СРС, като е дал превес на свидетелските показания на лицето. При съпоставката на заявеното писмено от лицето веднага след настъпване на ПТП и показанията му в съдебно заседание, съдът е приел, че по делото не се доказва настъпването на събитие на твърдяното от ищеца място на АМ Тракия, на разклона за Карлово.

За разлика от СРС настоящият състав приема, че предвид отдалечеността във времето между показанията на свидетеля, дадени повече от година и половина след ПТП и писменото изявление за ПТП, подадено на следващия ден, е възможно свидетелят да не си спомня в конкретни детайли обстоятелствата за точното място на настъпване на ПТП, както първоначално е заявил при разпита.

Действително според показанията му, събитието е настъпило на излизане от АМ „Тракия“, през пътен възел Мирково, посока Ихтиман, при включване в главния път, а според описаното в уведомлението – мястото е на отклонението (разклона) за Карлово по АМ „Тракия“.

Уведомлението за щетата е предявено на свидетеля и той е заявил изрично, че е подписано от него, поради което въззивният съда намира, че следва да се даде приоритет на мястото на ПТП, така както е описано в уведомлението пред застрахователя, което е подадена на следващия ден след произшествието, а не на показанията на водача в съдебно заседание, които са отдалечени много във времето.

Във всички случаи се установява, че ПТП е настъпило и от него се произлезли обезщетенията от застрахователя вреди. Установен е деня на настъпване на ПТП - 22.07.2021 г. и щетите от него – предна дясна гума и джантата, които съответстват на описанието, и са причинени от попадане на необозначена дупка в пътното платно. Ответникът не е оспорвал причинната връзка на вредите с ПТП.

Отделно от изложеното, независимо дали ПТП е настъпило на АМ „Тракия“, разклон за Карлово или непосредствено след излизане от нея, на Републикански път № 8 - между Мирково и Ихтиман, на пътен възел Мирково, пътят и в двата случая е републикански, съгласно и списъка на пътищата от Републиканската пътна мрежа, който е ноторно известен на съда и общодостъпен, като не е спорно че ответникът отговаря за подържаните му.

Предвид изложеното, за разлика от СРС настоящият състав приема, че са доказани условията за ангажиране отговорността на ответника АПИ за възстановяване на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение на увреденото МПС.

Възраженията на ответника, че водачът е имал възможност да избегне (заобиколи) препятствието също са неоснователни и недоказани в производството. Несигнализираните неравности на пътя не представляват предвидимо за водача на МПС препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за

водача да избира скоростта така, че да може да спре.

Тъй като произшествието е настъпило на участък от пътя, който е част от републиканската пътна мрежа, стопанисването и управлението му е възложено на ответника АПИ, съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗП към МРРБ, която осъществява своята дейност чрез специализираните си звена - областните пътни управления. Съгласно нормата на чл. 30, ал. 1 и 2 от ЗП, «Агенцията осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Агенцията и общините осъществяват съвместно по взаимна договореност дейностите по изграждането, поддържането и ремонта на републиканските пътища в границите на урбанизираните територии при условията и по реда, определени с правилника за прилагането на закона.». В резултат на бездействието на ответника по изпълнение на законовите му задължения, съгласно чл. 19, ал. 1 и чл. 30, ал. 1 от ЗП, за управление, поддържане и ремонт на републиканските пътища и осигуряване на безопасното движение по тях, са настъпили процесните вреди от ПТП.

Въззивният състав приема, че са установени елементите от фактическия състав на претенцията, поради което ответникът дължи репарирание на действително причинените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая се установява, че ищецът е изплатил обезщетение за причинените вреди в размер на 161, 61 лв., с включени ликвидационни разходи, до който размер искът е основателен.

Понеже мотивите на въззивният състав не съвпадат с тези на СРС, решението следва да се отмени и искът - да се уважи.

Предвид промяна в изхода от спора, решението следва да се отмени и в частта по присъдените разноски в тежест на ищеца. В полза на ищеца следва да се присъдят разноски общо в размер на 298 лв. за СРС, в това число : 50 лв. държавна такса, 168 лв. адвокатско възнаграждение и 80 лв. за свидетел, за които има доказателства, че са реално заплатени.

По разноските пред СГС :

С оглед изхода на спора право на разноски има въззиваемата страна - ищец. Като съобрази доказателствата за реално направени разноски, съдът присъжда разноски в полза на ищеца за въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, както следва : 168 лв. адвокатско възнаграждение и 25 лв. държавна такса

Така мотивиран **СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11471 от 20.10.2022 г. по гр. д. № 32351/2022 г. на СРС, 40 с - в, с което е отхвърлен предявения от „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 161, 61 лв., от които 146, 61 лв. - регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и 15 лв. ликвидационни разноски за ПТП, настъпило на 22.07.2021г. при движение по АМ „Тракия“ в посока от гр. Бургас за гр. София, на разклона за гр. Карлово, с л. а. „Мерцедес S320CDI“, с рег. № С О *****, и преминаване през необозначена и небезопасна дупка на пътя, за което при ищеца е образувана щета № 44011512105274/2021 г. и ищецът е осъден за разноски и вместо това

ПОСТАНОВЯВА :

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с адрес по делото : гр. Пловдив, ел. *****, да заплати на „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК: *****, с адрес по делото : гр. София, ул. *****, чрез адв. Я., основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД, сумата от 161, 61 лв., от които 146, 61 лв. - регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и 15 лв. - ликвидационни разноси за ПТП, настъпило на 22.07.2021г. при движение по АМ „Тракия“ в посока от гр. Бургас за гр. София, на разклона за гр. Карлово, с л. а. „Мерцедес S320CDI“, с рег. № СО *****, и преминаване през необозначена и небезопасна дупка на пътя, за което при ищеца е образувана щета № 44011512105274/2021 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 15.06.2022 т. до окончателното изплащане, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, разноси, както следва : за СРС - общо 298 лв., от които 50 лв. държавна такса, 168 лв. адвокатско възнаграждение и 80 лв. депозит за свидетел, а за СГС - 168 лв. адвокатско възнаграждение и 25 лв. държавна такса.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____